

ZÁPADOČESKÁ
UNIVERZITA
V PLZNI

Fakulta pedagogická, katedra německého jazyka

Posudek vedoucího diplomové práce

Marie Sekáčová: Václav Mentberger a vznik muzea v Kasejovicích, LS 2012 (78 + XXVI stran)

Václav Metnberger patří bezesporu k významným postavám západočeské historiografie 20. století. Ač laik a samouk, překvapoval už své současníky mimořádně širokým badatelským záběrem zahrnujícím vedle historie a národopisu také muzikologii či judaismus. Jeho životní vášní bylo sběratelství kde čeho, ponejvíce však starožitností, které posléze odkázal městu Kasejovice a položil tím základ zdejšího městského muzea. Dosavadní historiografické práce věnované Mentbergerovi se omezují na drobnou studii Štěpánky Löffelmannové, jež vyšla v pátém svazku sborníku Jižní Plzeňsko, a zhruba jednostránkový medailon (a několik dalších letných zmínek) Naděždy Morávkové v její monografii o tzv. Plzeňské historické škole. Téma diplomové práce Marie Sekáčová bylo tudíž zvoleno jako navýsost badatelské, s ambicí přinést kvalitativně nové poznatky. Autorka se zároveň velmi rozumně rozhodla rezignovat na komplexní životopis či rozbor Mentbergerova díla (byť obojí ve své práci více či méně podrobně zmiňuje), ale zaměřila se na to, co je jejím „kasejovickému srdci“ nejbližší, tj. na Mentbergerovy aktivity spojené s tímto městečkem a především na jeho zde uložené sbírky.

Jestliže bylo konstatováno, že literatury k tématu je pramálo, je nasnadě, že bylo nutné vycházet především z pramenů. Na jejich nedostatek si diplomantka stěžovat nemůže, naopak – hlavním problémem heuristické posléze i kritické fáze přípravy diplomové práce byla skutečnost, že pramenů je k dispozici příliš. Nemám nyní na mysli pouze ony tisíce shromážděných předmětů, které po několika stěhováních stále čekají na svoji řádnou inventarizaci, ale i písemnosti a zejména vlastní Mentbergerovy studie a texty. Sám autor je totiž, pakliže se je nepodařilo vydat tiskem, sám opisoval (a místy zjevně také dodatečně upravoval a měnil) a poté jednotlivé exempláře věnoval institucím, které o ně projevíly zájem či které by o ně podle mínění Mentbergera zájem mít měly. To se bohužel patrně týká i samotných deníků z doby druhé světové války, neboť při jejich kritickém čtení je zjevné, že spíše než o deníky jde o paměti či zpětně revidované deníkové zápisky.

Za práci s prameny je třeba Marii Sekáčovou rozhodně pochválit. Poctivě prošla Mentbergerovu pozůstalost v Archivu města Plzně, kasejovickou pamětní knihu uloženou v SOKA Plzeň-jih v Blovicích i archiválii dosud uchovávané u jednotlivých institucí v Kasejovicích (muzeum, městský úřad, škola). Vedle toho vyhledala hned několik pamětníků (často jen na základě nepatrné stopy – např. dnešní poslankyni Miladu Emmerovou), přičemž zásadní byl zejména kontakt s Františkem Káparem z Příbrami, který si kdysi pro svoji potřebu vytvořil opis Mentbergerovy vlastní evidence sbírek. Velmi si cením toho, jakým způsobem diplomantka s nalezenými informacemi z pramenů pracuje. Její schopnost historické kritiky a interpretace sice ještě nedosahuje „profesionálních“ kvalit (nutno však vzít v potaz, že – jak již bylo zmíněno výše – někdy jde o úkol mimořádně náročný, srov. například záhadu dvojího vysvědčení, korunovačních klenot či datace válečných deníků),

přesto však dosahuje či spíše již přesahuje průměrnou úroveň absolventa historického studia. Přinejmenším je pro autorku zcela automatické, že si získané informace ověřuje a v rámci svých znalostí, respektive s pomocí alespoň základní historické literatury, je konfrontuje s dobovou realitou (viz např. již zmíněný exkurz o osudu korunovačních klenotů před a po okupaci českých zemí hitlerovským Německem). Zdůrazňuji to vše proto, že Marie Sekáčová je studentkou oboru učitelství pro 1. stupeň základní školy, takže neprošla klasickým historickým proseminářem. Uvedené schopnosti a dovednosti (neboli dnes tak prosazované kompetence) získávala jaksí „za pochodu“, což opět svědčí o jejím zájmu, pracovitosti a pečlivosti.

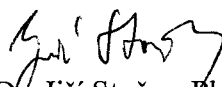
Práce je koncipována do dvou velkých kapitol, z nichž první, o něco málo rozsáhlejší, se věnuje osobnosti Václava Mentbergera a druhá kasejovickému muzeu, respektive Mentbergerovým sbírkám a jejich umístění. Zejména v první kapitole je sympatická snaha odpoutat se od klasického chronologicky řazeného výkladu k spíše tematicky vymezeným podkapitolám, které usilují o postižení různých Mentbergerových zájmů a aktivit. I v druhé kapitole ovšem autorka například využívá k popisu Mentbergerových sbírek vlastní systematiku.

Po formální stránce text dodržuje všechny povinné i „obvyklé“ náležitosti, zvláště bych ocenil zcela transparentní odkazování na prameny a literaturu (celkem 390 poznámek). Drobné nepřesnosti se sice nalézt dají (např. nedůsledné užívání kurzivy v citacích, drobné grafické chyby při používání mezer, závorek apod., zcela ojedinělé pravopisné chyby či překlepy), ovšem celkově pozitivní dojem z práce rozhodně nijak nenarušují. Totéž lze říci i o stylistické úrovni práce – určitě by se s několika vyjádřeními dalo přinejmenším polemizovat (autorka má občas tendenci odborný styl nahrazovat jakýmsi vyprávěním o svém pátrání), nicméně to nic nemění na skutečnosti, že její výklad je sdílný a srozumitelný, v rámci studentských prací opět spíše nadprůměrný. Konečně je třeba upozornit na obsahově i graficky velmi zdařilé přílohy, které autorčin výklad skvěle doplňují a „zhmotňují“.

Sečteno a podtrženo: Ačkoli Marie Sekáčová absolvovala na katedře historie pouze výuku vlastivědy (a to ještě v kombinovaném studiu), předkládá práci, která splňuje všechna kritéria odborné historické studie a drží či dokonce přesahuje standard prací studentů dějepisu. Vzhledem k tomu, že k dosud opomíjenému tématu regionální historiografie přináší zcela nové badatelské výsledky, stojí za úvahu alespoň částečná publikace práce v nějakém regionálním časopisu či sborníku (ideální by bylo již zmíněné *Jižní Plzeňsko*). Pro mě osobně byla spolupráce s kolegyní Sekáčovou velmi pozitivní skutečností, neboť se ukázalo, že navzdory mé počáteční skepsi může i studentka učitelství prvního stupně napsat solidní historickou práci. Chce to jen o něco více konzultací a hlavně diplomantku v nejlepším slova smyslu „zažranou“ do svého výzkumu, která neváhá objíždět archivy i pamětníky, nehledí na čas a námahu, jde po každé stopě a vše, co nalezne, si důkladně ověřuje, která nehodí za hlavu Vaše dobře míněné rady (a to ani v případě, že je dodáte až řadu měsíců poté, kdy Vám pracovní verzi textu zaslala), ale zároveň Vám s jasnými argumenty oponuje, když je přesvědčená o své pravdě. Prostě přesně takovou diplomantku, jakou je Marie Sekáčová. Její diplomovou práci jednoznačně doporučuji k obhajobě a navrhuji ji hodnotit známkou výborně.

V Plzni 25. května 2012

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra historie

PhDr. Jiří Stočes, Ph. D.